

เกี่ยวกับ

บทที่ 24

ฉันถูกมัดแขนขา เมื่อร่างสูงๆ เดินผ่านประตูเข้ามา

ดูเผินๆ เจ้ากรช่างเหมือนเทพบุตร จริงๆ ร่างสูงดูแข็งแรงสวยสง่า ไบหน้าคมเข้มสะอาดสะอาด ดวงตาคู่นั้นและรอยยิ้มที่ซ่อนความชั่วร้าย สามารถทำให้คนที่ไม่รู้เบื้องหน้าเบื้องหลังหัวไหนไหวได้ง่ายๆ

“พี่กร..!”

บั้งก็อุทานเรียกเหมือนผ่านการรอคอยที่สิ้นหวัง ดวงตาวาบวับ วาววามเพราะประกายน้ำตาและความรักความแค้นที่อัดแน่นอยู่ข้างใน..... ฉันจ้องมอง กลัวว่าจะเห็นความปราชัยของเธอ กลัวว่าบั้งก็ไม่คิดจะสู้ อีกต่อไป

“สวัสดิ บั้งก็”

ร่างสูงหยุดหันมามองฉันที่ถูกมัดนอนอยู่ ถ้ามองหัวเราะ

“อะไรกันล่ะนี่”

“นั่งต้อยตึงมันยุ่งนัก ต้องมัดไว้แบบนี้จะได้จับโยนลงน้ำง่าย ๆ”

เจ้าป้อมแก้มว่า

“อย่ารุนแรงน่า ไม่ดีหรอก” เขาก้าวเข้ามางอเข่าลงนั่งข้างๆ ไข้ปลายนิ้วลูบแก้มฉันยั่วๆ “หน้าสวยๆ เก๋ๆ อย่างนี้ คงน่าเสียดาย ถ้าจะมีรอยแผล อย่าลองดีกว่านะ ผมไม่อยากมีปัญหากับใคร ผมแค่อยากทำความเข้าใจกับบั้งก็เท่านั้นเอง”

ฉันรู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะดิ้นรน จึงทำได้เพียงสะบัดหน้าหนีจ้องมองเขาด้วยประกายตาโกรธเกรี้ยวชิงชัง เจ้าฆาตกรเลือดเย็นหลั่งตาให้อย่างยียวน ร่างสูงลุกไปหาบั้งก็ เธอผละถอยหนีจ้องมองเขาตาไม่กระพริบ

กรสังเกตเห็นก็แก้มงัดพูดต่อว่า “ไหนบอกว่าจะไปเจอกันแล้ว ทำไมเปลี่ยนใจก็ไม่บอกสักคำ ทำให้พี่เป็นห่วงมากจริงๆ”

“พี่กร... ทำไมพี่ถึงบั้งก็เฉยๆ” เธอตัดพ้อ น้ำตาลลลิตา

“พี่ไม่ได้ถึง ก็พี่บอกแล้วว่ากลับมา ทำไมบั้งก็ไม่เชื่อพี่”

“แต่ว่าบั้งก็ติดต่อกับพี่ไม่ได้เลย”

“ยังงั้นๆ ตอนนี้อยู่ที่นี่แล้ว พี่จะไม่ถึงบั้งก็อีกเลย ดีไหม”

เธอพยักหน้า แต่ครั้นเขาจะแตะถึงตัวเธอก็กลืนลางผละถอยหลัง

“ที่นี้อ่าคืออีกนะครั้น บั้งก็อยากหาย ไม่อยากทรมานใช้ไหม”

สีหน้าเธอหัวไหนไหวสั่นหน้าตอบสนอง กรหันไปพยักหน้าให้เจ้าป้อม ผู้ซึ่งขยับกายเข้าหา

ฉันอดไม่ได้ร้องเตือน

“บั้งก็คิดดูให้ดีนะ เธออยากตกนรกไม่ได้ผิดไม่ได้เกิดจริงๆ หรือ”

เจ้าสมุนโจรหันขวับสะบัดมือเข้าใส่ไบหน้าฉันทันที แถมด้วยการเตะแล้วกระต๊อบซ้ำอีกหลายครั้งทำให้ตัวงอด้วยความเจ็บปวดจุกเสียด ได้ยินเสียงบั้งก็กรี๊ดร้อง ส่วนมดแดงถลาเข้าขวางใช้ร่างกำบังไว้

“หยุดนะ..”

“มึงหลีกไปเดี๋ยวนี้ อีมดแดง..!”

“มึงนะแหละพอได้แล้ว ประเดี๋ยวต้อยตึงมันดับแตกตายตรงนี้แล้วใครจะรับผิดชอบ”

ฉันร้องออกมาอย่างคับแค้น “มดแดงถอยไป ปล่อยให้ฉันตาย ! ถ้าบั้งก็ยอมแพ้ตรงนี้ฉันก็ไม่อยากจะทำอะไรอีกแล้ว”

มดแดงมองฉันอย่างคับข้องใจถามอย่างโกรธ

“นี่เธอรักบั้งก็ถึงขนาดนี้เชียวหรือ มันดีตรงไหน มันทำอะไร

ให้ เธอถึงได้รักมันขนาดนี้”

ฉันกล้ำกลืนความเจ็บปวดพูดออกมา

“ฉันมันต่ำต้อยไร้ค่า เธอพูดเองจำได้ไหม... แต่ว่าบ๊องก็มีพ่อแม่ และพี่ชายที่รักเธอ ทำร้ายบ๊องก็เหมือนกับการทำร้ายคนที่ดีที่สุดในอีกสามคน”

บ๊องก็ส่งเสียงร้องไห้โฮ คิดถึงพ่อแม่และพี่ชายจับใจ

“หนอย นิ่งนี่ปากดีนัก” เจ้าเพื่อนโจรทำท่าคันไม้คันมือ แต่ก็ติดขัดที่มดแดงหันขวับไปจ้องหน้า

“มึงอย่างนะ” เธอขู่พ่อ

เจ้าป้อมขยับเข้าใกล้บ๊องก็ บอกพรรคพวกว่า “จัดการให้เสร็จๆ ดีกว่า”

“ไม่เอา...” บ๊องก็ร้องเพลงขยับหนี ทำให้กรยกมือห้ามเจ้าป้อม

“เดี๋ยวก่อน”

ทุกคนมองเจ้าผู้ชายตัวสูงไบหน้างามอย่างแปลกใจ กรยืมกว้าง

“ฉันมีความคิดอื่น” เขาพยักหน้ามาทางฉัน “ฉินยอมให้ต้อยดิ่งก่อน”

“แต่ว่าของมีน้อยนะ ลูกพี่”

“ของดีๆ ต้องให้ต้อยดิ่งได้รู้รส อีกหน่อยจะได้ชวนกันมา แล้วเราก็คงจะได้ไม่ต้องหนักใจอีก”

“แต่นิ่งต้อยดิ่งจะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายค่ายาสะลูกพี่”

“หน้าตาอย่างนี้คงหาเงินได้ไม่ยากมั้ง...” มันทำสีหน้าคาดคะเน “หรือไม่อย่างนั้น บ๊องก็คงจ่ายให้เพื่อนได้ไม่ใช่หรือ ก็รักกันออกจะตาย”

“จริงซี้” เจ้าป้อมเห็นด้วย

“ฉินให้เสร็จๆ แล้วไปกันได้แล้ว อีกไม่นานมันก็จะวิ่งมาราบตีนเราเอง”

เจ้าป้อมตรงเข้ามาหาฉันทันที บ๊องก็ร้องไห้อย่างจนใจขณะที่ฉันเดินร่นขยับหนี

“อย่างนะ”

มดแดงมองฉันอย่างเป็นตืออิดเป็นร้อนแทน

“อย่าทำอย่างนี้ดีกว่า”

“อืมมดแดง มึงเฉยๆ ไว้แล้วดีเอง” เจ้าป้อมว่า

ไอ้เพื่อนโจรที่ห่างมิดไม่ได้ วางมิดลงข้างกายขณะที่ช่วยยึดจับตัวฉัน เจ้าป้อมจัดแจงรัดสายหนังเหนือข้อศอก พอจะปักเข็มลง มดแดงก็ตะครุบมือมัน

“ไม่เอา อย่าทำ”

“เฮ้ย อืมมดแดง” เจ้าป้อมสะบัด

มดแดงเป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ แต่แข็งแรง จึงไม่ใช่เรื่องที่สิงห์ชี้ยาอย่างเจ้าป้อมจะจัดการกับเธอได้ง่ายๆ แต่ว่าทุกคนคงลืมนึกไปว่า เจ้าเพื่อนชี้ยาอีกคนวางมิดไว้ใกล้ตัวและสมองส่วนที่ควบคุมความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของมันก็ตีบตันลึบเล็ก มันคว้ามิดจ้วงแทงเต็มแรง

มดแดงผวาขึ้นทั้งตัว เสียงร้องอุทานที่กรีดขึ้นเพียงครั้งเดียว ทำให้ทุกคนพลอยชะงักงันหยุดนิ่ง แม้แต่เจ้ามิดก็ผงะถอย

“มดแดง.....!” ฉินร้องเสียงหลง

ฉันรู้ว่าเธอเจ็บ เธอหันมามองฉันอย่างตระหนก แล้วทรุดฮวบ เจ้าป้อมอุทานอย่างตกใจ บ๊องก็ร้องไห้ลั่นขณะที่กรตกใจหันรีหันขวางร้องว่า “ແ່แล้ว!”

“มึงทำอะไร มึงแทงอืมมดแดงทำไม” เจ้าป้อมหันไปเปล่งเสียงด่าเพื่อน เจ้ามิดมิดพูดไม่ออกเอาแต่ชี้ร่างที่นอนตัวงอ

“ก็... ก็มัน...”

มันดึงมิดจากแผลยิงทำให้เลือดไหลออกมาจนชุ่มโชก

“พี่กร ช่วยมดแดงซี้ พี่เคยเรียนหมอมานะไม่ใช่หรือ” บ๊องก็ส่งเสียง

กรก้าวเข้ามายื่นคำแก้ ๆ กัง ๆ มองดูแต่ก็ไม่กล้าจับต้อง เจ้าป้อมจับร่างมดแดงเขย่า

“มดแดง มึงอย่าตายนะ มึงตายไม่ได้นะ”

ร่างของมดแดงดูเล็กลงถนัดใจเมื่ออยู่ท่ามกลางพวกผู้ชาย สีหน้าเธอซีดเผือดลง ขณะที่เลือดไหลซึมออกมาเป็นวงใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ

น้ำเสียงเจ้าป้อมเป็นทุกข์เป็นร้อน

“แล้วเจ้านายใหญ่จะว่ายังไง อีมดแดงติดหนี้เจ้านายอยู่แยะเลย มึงต้องใช้หนี้แทนเองนะ กูไม่รู้ไม่เห็นด้วย”

“พวกมึงอย่ามัวแต่เถียงกัน ทำลายหลักฐานให้หมดแล้วไปกันได้แล้ว” เจ้ากรส่งเสียง

เจ้าป้อมกับเพื่อนส่งเสียงหอบขณะที่หันรีหันขวางเก็บข้าวของทิ้งเหวี่ยงอะไรต่ออะไรลงน้ำวุ่นวาย กรหันไปขู่

“เธอคงไม่อยากเดือดร้อนใช่ไหม บังก็ อย่าเล่าถึงพวกเราให้ใครฟังเป็นอันขาดทียวนะ ไม่อย่างนั้นเจ้านายใหญ่อาจจะระเบิดบ้านเธอตอนที่พ่อแม่เธอกำลังนอนหลับสบายอยู่ก็ได้”

อีกฝ่ายตัวสั่น น้ำตานองหน้า “แล้ว...แล้วบังก็จะทำยังไงดี...”

“นี่เป็นเรื่องที่พวกเธอทะเลาะกันเอง บอกตำรวจว่าเป็นอุบัติเหตุ บอกว่ามดแดงทำร้ายต๋อยดิงก็ได้ พ่อแม่เธอรวรรู้จักคนแยะ เธอไม่เดือดร้อนหรอก”

เจ้าโจรทั้งสามลนลานลงจากบ้านวิ่งหายไป บังก็เข้ามาแก้มัดให้ฉันทระล่าระลักบอกบังก็ให้โทรศัพท์หากลดแล้วกลาไปหามดแดงร้องไห้พลางกดลงที่ปากแผลเพื่อช่วยห้ามเลือด

“มดแดง ทำใจดี ๆ วั่นะ ประเดี๋ยวเราจะพาเธอไปหาหมอ”

“ต๋อยดิง... ฉันทระ ไม่อยากไปหาหมอ ฉันทระ...เหนื่อยแล้ว... ไม่อยากไปไหนแล้ว.....”

“เธอต้องหายดีนะ มดแดง”

เสียงเธอแหบ ประกายตาอ่อนล้า หม่นมัว “เธอ...ไม่โกรธฉันทระแล้ว...ใช่ไหม...”

น้ำตาฉันทระไหลลงบนร่างที่ชุ่มโชกด้วยเลือดสด ๆ “ฉันทระโงมมากที่โกรธเธอ ฉันทระขอโทษจริง ๆ เธอเป็นเพื่อนรักของฉันทระนะ มดแดง”

“ฉันทระดีใจ...ที่ได้ยินอย่างนั้น.....” เสียงเธอเบา เธอหลับตาลง

“มดแดง อย่าหลับนะ พุดกับฉันทระ” ฉันทระหันไปกรีดเสียงเรียกบังก็ ผู้ซึ่งกลาเข้ามารายงานว่

“พี่กลดจะพาพยาบาลมา”

มดแดงปรือตาขึ้น “เธอว่า... แม่ฉันทระ... เห็นหรือเปล่า...”

“เห็นฉันทระ แม่เธอเอาใจช่วยให้เธอหายดี แม่รักเธอนะมดแดง”

“ฉันทระแม่...ต้องมาพาฉันทระไปอยู่ด้วยสิ”

“ไม่ละ เธอต้องอยู่กับฉันทระต่างหาก”

“อย่าเลย...ฉันทระทำเรื่องเดือดร้อนมากแล้ว ฉันทระไปอยู่กับแม่ดีกว่า...” เธอหลับตาลงอีก เราช่วยกันเรียก แต่เธอไม่สนใจ “อย่ากวนใจฉันทระได้ไหม... ให้ฉันทระตาย... อย่างสงบเถอะ...”

ฉันทระและบังก็น้ำตานองหน้ามองหน้ากัน แล้วบังก็ก็เตือนว่

“คิดถึงพระศรี แล้วเธอจะสงบเสมอ”

“ขอบใจ... บังก็... อะ.. อกภัยให้ฉันทระด้วย... ที...”

“ฉันทระอกภัยให้เธอ” บังก็พุดด้วยใบหน้านองน้ำตา.....